

Nogle af udvalget stillede spørgsmål til socialministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål 9:

Sætningen i lovforslagets bemærkninger til nr. 6:

»Når en person herefter overgår til varig hjælp, må det påses, at denne hjælp afpasses efter, hvad den pågældende har fået udbetalt efter § 37«, bedes uddybet.

Svar:

Som følge af de individuelle grænser i bistandslovens § 37, stk. 2, udtrykt ved hidtidigt/fremtidigt levestandard, kan det forekomme, at udmålingen af varig hjælp efter § 43 som udgangspunkt kan overstige størrelsen af den hjælp, den pågældende hidtil har fået efter § 37.

For at gøre det klart, at levestandarden ikke kan forhøjes ved overgang til varig hjælp, er det i bemærkningerne til forslaget nr. 6 angivet, at den varige hjælp må afpasses efter, hvad den pågældende hidtil har modtaget som forbigående hjælp.

Spørgsmål 10:

Hvilke konsekvenser vil lovforslaget have for familier, der modtager kontanthjælp, og som bor i kommuner med intet eller kun lidt lejebyggeri?

Spørgsmål 11:

Det bedes undersøgt, hvor mange familier i fem typiske kommuner med intet eller kun lidt lejebyggeri der vil blive tvunget til at flytte fra de pågældende kommuner pr. 1. april 1983.

Svar:

Efter bistandslovens § 37 dækkes boligudgifter som en fast udgift, d.v.s. som udgangspunkt med det faktiske beløb, dog inden for den individuelle grænse (hidtidigt/fremtidigt levestandard) og den generelle grænse (dagpengemaximum), der gælder for hjælpens udmåling.

Har en kontanthjælpsmodtager en boligudgift, f.eks. i en ejerbolig, der ikke har kunnet klares på det hidtidige levestandard og/eller ikke kan forventes klaret på det forventede fremtidige levestandard, vil man efter kommunal praksis ofte yde hjælp til den 1. termin og samtidig gennem socialforvaltningens rådgivningsvirksomhed efter bistandslovens § 41, stk. 1, tilskynde pågældende til at skaffe sig en billigere bolig.

Der vil således ikke efter de gældende regler i en længere periode blive ydet hjælp til opretholdelse af en ejerbolig, som den pågældende ikke ud fra en realistisk vurdering fremtidig selv vil kunne afholde udgifterne til.

Lovforslaget vil principielt ikke bevirke nogen ændring heri, herunder heller ikke forslaget om varighedsbegrænsning af hjælpen efter § 37, idet spørgsmålet om afvikling af høje boligudgifter i medfør af reglen i § 41 vil være taget op til overvejelse inden udløbet af den foreslåede 9 måneders periode. Der vil således heller ikke være familier, som må ændre boligform netop den 1. april 1983, da den første nedtrapning til hjælp efter § 43 som følge af varighedsbegrænsningen er slået igennem.

For de familier, der på dette tidspunkt går over til hjælp efter § 43, vil boligsituationen aftegnes på en af følgende måder:

1) at de har en boligudgift, som kan afholdes inden for hjælpen efter § 43, stk. 1, enten fordi boligudgiften hele tiden har været relativt lav, eller fordi de som modtagere af § 37-hjælp er flyttet til en billigere bolig.

2) at de står i en afviklingsfase, jfr. socialforvaltningens rådgivningsvirksomhed efter § 41, stk. 1, og at der derfor kan ydes engangshjælp til terminsudgifter efter § 43, stk. 2.

3) at de har en boligudgift, der ikke kan dækkes af hjælpen efter § 43, stk. 1, men at familiens forbliven i boligen efter de konkrete forhold må anses for den eneste realistiske løsning af deres boligproblem, og at der der-